Robert Kocher - ÎNTOARCE-TE !

— Întoarce-te ! Gerul a apus în răsăritul primăverii ... Ăsta e magicul descântec, prietene, descântecu! care rupe vraja statuii ...

Privirea tânărului se adinei în silueta în-cremenită-n zare. Glasul său foşni între pereții astronavei, ca un canar într-o colivie :

— Povesteşte-mi ! Cum a fost ?

Bătrânul, ferecat în vise, nu-l auzi. Se destăinuia, totuşi, precum un gramofon sortit tardiv ascunselor amintiri ale unui disc încărunțit de colb :

- Acum câțiva ani ... Am asolizat şi m-am pus pe treabă. Undeva, în deşertul de gheață ... am zărit-o ! Mă mai întreb încă ce mi-a venit atunci să rostesc acel vers al unui poem nemaiîncercat. Cert e că, instantaneu, trupul ei s-a deschis din rocă, precum la un „Sesam" !

- Şi?! Şi?!

— N-am reuşit să ne înțelegem prea bine. Am aflat, însă, că ea trăieşte doar cât stăruie soarele ăsta alb. În prelunga noapte, pentru a supraviețui frigului, hibernează-n vizuina ei de piatră. Era atât de singură ... Poate că ... Poate. Nu, nu ştiu ce-aş fi putut face. La un moment dat a tresărit. Simțea iarna apropiindu-se. Trebuia să ne despărțim. A trecut din nou în neființă. Am înțeles că se va reîntoarce abia peste câțiva ani. Nu mi-a mai rămas de făcut altceva decât să revin şi eu odată cu primăvara ...

— Şi iată-ne ! îl înghionti tânărul. Ce mai aşteptăm ? Să mergem !

Cuvintele lui se înfipseră în celălalt, trezindu-l :

- Să nu ne grăbim, băiatule ! Deocamdată, vremea e foarte amăgitoare. Ar fi fatal pentru ea ...

Se ridică anevoie din fotoliul de la bord, lăsându-şi palmele asprite de frământatul atâtor stele şi clipe pe umerii tânărului. Acesta simți scurgându-se-n el un răcoros pârâu. Îşi rezemă fruntea grea de chemări, pe hubloul rece.

„E rece şi ea ! se înfiora un gând. Dar cât de fierbinte va fi ! Oare moşul ăsta îşi mai face probleme ? Ce tip ciudat. N-am reuşit sâ-l ştiu nici după atâta vreme petrecută împreună. De ce a tăinuit totul ? De ce mi s-a mărturisit abia acum ?

— De ce ...

Gura i se închise prea târziu peste vorbele pe care bătrânul era imposibl să nu !e ghicească. Le aşteptase :

— Întors pe Pământ, n-am dezvăluit nimănui întâmplarea, pentru că ... Nici eu nu ştiu preabine ... Poate, pentru că e visul meu. Şi unele vise vrem să le îngropăm odată cu noi.

- Dar. . .

- Nu. Îmi văd amurgul. E ultimul meu plonjon în adâncul sideral. Şi ea ... A rămas. Tu ... E atât de singură, ştii ?

Ar fi vrut să-i mai spună multe, să-şi dezghioace sufletul. Să-l sfătuiască să se îmbete cu mister, uitând durerea întrebărilor.

Dar tumultul dinlăuntrul tânărului se prefăcu-n izvor :

- O, soarele a înflorit atât de frumos ! şi ea încă doarme . - .

Se repezi spre ecluză. Apăsă butonul. Bătrânul se ivi lângă el. Trapa se deschise.

N-avea cum să-l zăgăzuiască, nimeni. De dincolo, adierea primăverii. . . — Te-nțeleg, băiatule ! E greu. Departe de lume, de fiorul ei ... O clipă dacă ai mai regreta

- O clipă !?

Şi se nărui din navă în universul ademenitor

Şi bătrânul se frânse ca o lumânare, împovărat de arşiţa atâtor sori purtaţi în spate.

— Băiatule ... băiatule ... Întoarce-te !

— Întoarce-te ! Gerul a apus în răsăritul primăverii ...

Fecioara se smulse din îmbrăţişarea unui timp inert. Nici un nor nu-i tulbură seninul chipului.

Se lăsară încrustaţi unul în ochii celuilalt. Şi pleoapele se închiseră ...

Clipa fu sfâşiată de ghearele unui fulgerător crivăţ. Într-un hău. O rană...

Se trezi izbit de ceva tare, metalic. Lângă el se prelinse din gura astronavei bătrânul.

- N-ai vrut să m-asculţi ! îl dojeni el. Ai văzut ? Ei, hai înăuntru, dacă mai ţii la viaţa ta !

De pe oglinzile de gheaţă îşi ridică plumbul din corp încet, nesigur.

— Haide ! Ce-i cu tine ?

Privirile scormoneau prin argintul spulberat al vijeliei.

- Ah ! Doar n-ai ...

Se aruncă-n talazurile de alb tăios.

- Stai, nesăbuitule ! Întoarce-te !

— Întoarce-te ! Gerul a apus în răsăritul primăverii . ..

Limpezi flori se scuturau din ochii lui pe umbra ei. Nu le vedea decât el. Nu le simțea decât. . .

„Oh ! De ce te-ai desfăcut din somnul tău de piatră ? Ai crezut în chemarea mea ! Că vom alerga pe pământul înrouat, descătuşat de gheţuri. Printre spice de lumină, răvăşiţi în fânul soarelui . .. Erau vorbe crude doar. Trebuia să te cuibăreşti în taina ta. Şi atunci .. . Acum ! Acum ... Alergăm printre suliți de ceață, răvăşiţi în gerul soarelui ... De ce nu-mi mai răspunzi ? De ce nu te mai poți izbăvi din nemişcare şi tăcere ? Întoarce-te ! Nu te mai mint. . . Gerul a apus în răsăritul primăverii ... ÎNTOARCE-TE !